

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Пет лета след Арабската пролет

4

Арабската пролет се превърна в част от регионалната геополитика.

Митът за националния интерес

5

Националният интерес е интересът на яхналите нацията.

Гладна стачка в гръцките затвори

6

Борбата на политическите затворници от въоръжените революционни организации.

Как ще рухне режимът в Русия

8

За банкрутиралите държави не важи законът за фалитите, а законът на джунелата.

Бягството от организираността

11

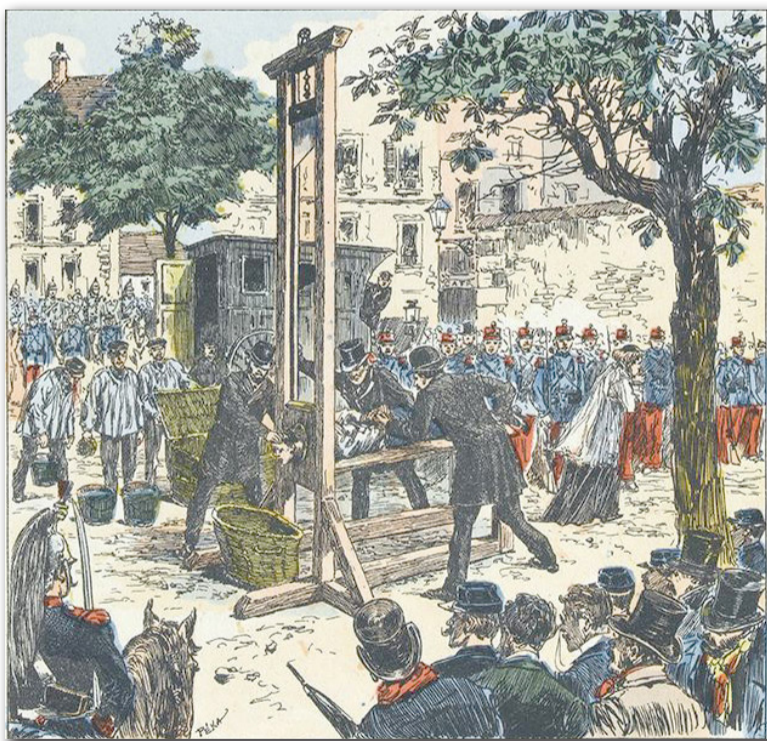
Кой се страхува от организираността и няма ли много пострашни неща?

ТЕМА НА БРОЯ

ТЕМА НА БРОЯ

Пропаганда на дело

Гилотинирането на Санте Казерио

Независимо от категоричните изявления на Бакунин относно индивидуалния терор срещу отделните властници, колкото и висока да е била тяхната позиция върху йерархичната стълба, множество историци, социолози и политолози от различно интелектуално ниво, сред които срещаме пигмеи, които се хранят с „науките“ си, и коло-

си на буржоазната политическа мисъл, като Збигнев Бжежински, продължават да го сочат за идеолог и теоретик на тероризма. *Своя принос във „философията на бомбата“, в по-нататъшното ѝ развитие и задълбочаване дава Бакунин. В своите трудове той защитава идеята за пълното разрушение, предлагайки ножа, отрова-*» » продължава на страница 3

ХАПЧЕТА ПРОТИВ ГЛАД

Аналгин за народната болка

Сириза, Подемос и пр. са проекти за одържавяване на негодуванието. Те са вредни, защото удължават агонията и пречат на справедливия гняв да стигне до своята логична и единствено победоносна форма – антидържавността.

В гнешната рекордно застаряла Европа те изплават предимно – ако не и единствено – на обещанието, че ще намерят „някакъв начин“ пенсионерите да продължат да си получават същите пенсии в евро. Характерни са най-вече с това, че държавата лан-

сира себе си като най-добър изразител на недоволството, като изолира или заобикаля традиционните трансмисии – казионни или полу-

казионни синдикати, правозащитни организации и всякакви формирования на „гражданското общество“, които до» » продължава на страница 3

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Ако човек се мери по мечтите, анархистите са великани

Какъв е смисълът на човешкия живот? За средностатистическия гражданин на САЩ – постигане на американската мечта: къща, кола, семейство, най-новите техники за бита и всичко на кредит, а стандартът на живот се поддържа с внасянето на демокрация в държави със залежи на природни богатства и експлоатирани на емигранти. За германеца – да завърши образование и да прекара следващите 50 години от живота си като

робот, очаквайки щастливото си пенсиониране, членска карта „Mercedes“ и да обикаля света. Стандартът на живот отново се поддържа от съгласния да продаде труда си по-евтино чужденец.

Руснаците – душевно умъртвени от управляващите ги изверги и физически укротени с помощта на алкохола през годините (методът е стар и изпитан, без значение дали е наркотик, или алкохол) в мизе-

» » продължава на страница 10

БЕЗ
ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Поради РР, рано или късно, този път ще бъде поет от всички страни на света. Планетата ще става все по-тясна за капитала и за държавността. Преди това обаче, в опитите да угължат живота си, „силните на гения“ ще ликвидират и последните легални остатъци от политическата демокрация и „социалната държава“ с техните „правови“ институции: право на самоорганизиране, на демонстрации, протести, стачки и профсъюзи, на автономията на университетите, свобода на мисълта, на убежденията, на словото и разпространението им, толерантност, хуманност, плурализъм, многопартийност, общинско самоуправление, законово гарантиране на образованието, здравеопазването и социалното осигуряване, прословутото разделение на властите с независим съд, равенство пред закона, конституции, наказателни и процесуални кодекси, замяна ги с откритата военно-полицейска диктатура на ДЪРЖАВНО-КАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА класа (в някакъв неин „номенклатурен“ вариант), която, след като ликвидира селяните и декласира работниците, вече се заема и с експроприацията и унищожението на „средната класа“.

Единственият изход, който остава на „новите бедняци“ от разпадащата се средна класа, като че ли е обединението им с Петото съсловие и прегриване гърлата на гущещите ги златни и позлатени „елитни“ паразити.

В тази перспектива, моралният (и идеен) критерий за нашето отношение към разпада или консолидацията на Европейския Съюз, може да бъде само нечаевският: „За нас е морално и справедливо всичко, което съдейства за тържеството на Социалната революция, и безнравствено и вредно всичко, което му пречи“. Още повече, че вследствие разрушаването на социалното и интернационално статукво, човешкият род ще бъде изправен пред алтернативата: тоталитарна тирания/геспотия/диктатура, експанзия и дъмнинги, агресия, завоюване на територии и пазари, нови световни империалистически войни и в крайна сметка СМЪРТ на милиарди ИЛИ СВОБОДА за всички, завоювана с борба на Петото съсловие, Социална революция и Анархокомунизъм.

Въпросът не е дали, а кога и в коя страна ще започне „Европейската пролет“?

Заклучителни бележки на автора или „покана за танц“:

С този брой завършва 12-тата глава (за ЕС) от планираната

та книга „АПОКАЛИПСИС – КОГА?“. В нейната първа част е разгледано разрушаването на социалното статукво като последствие от РР (роботронната (научна и техническа) революция). Втората ѝ част, която е незавършена, е посветена на разрушаването на интернационалното статукво поради разместването и пренареждането на „великите“ сили върху скалата на тяхната икономическа, финансова и военна мощ, вследствие различните скорости на развитието им в условията на извършващата се РР и Глобализацията, която е новото име на империализма в днешния свят. Третата част третира проблемите на общата и частната теория на СР (Социалната революция).

По-долу съм представил публикуваните и незавършените глави от първа, втора и трета части, данните и материалите за които са събрани и са в процес на обработка.

УВОД

ЧАСТ I. „ПЕТОТО СЪСЛОВИЕ“

- 1) ПРЕКАРИАТЪТ
- 2) „ИЗЛИШНИТЕ“
- 3) ПРОЛЕТАРИАТЪТ
- 4) БЕЗРАБОТНИТЕ
- 5) ЛУМПЕНПРОЛЕТАРИАТЪТ
- 6) „ПЕТОТО СЪСЛОВИЕ“
- 7) ПЕТОТО СЪСЛОВИЕ СЕ ПРЕВРЪЩА В СМЪРТНА ЗАПЛАХА ЗА СОЦИАЛНОТО И ИНТЕРНАЦИОНАЛНО СТАТУКВО
- 8) ОТГОВОРЪТ НА ЕЛИТИТЕ СРЕЩУ ЗАПЛАХАТА, МАЛТУСИАНСКИТЕ И ДРУГИ „ЕЛИТАРНИ“ СЦЕНАРИИ, И „ОКОНЧАТЕЛНОТО РЕШЕНИЕ“ СРЕЩУ ПЕТОТО СЪСЛОВИЕ

ЧАСТ II. ОБЩ СТАТУС, РАНГ В КЛАСАЦИЯТА И ТЕНДЕНЦИИ В РАЗВИТИЕТО НА „ВЕЛИКИТЕ“ СИЛИ В „ГЛОБАЛНОТО СЕЛО“

- 9) КРАХЪТ НА „ТРЕТИЯ РИМ“ (СССР) – КРИЗА В КРИЗАТА
- 10) КРУШЕНИЕТО НА „АМЕРИКАНСКАТА МЕЧТА ЗА НОВ СВЕТОВЕН РЕД И ЗА СЛАГАНЕ КРАЙ НА ИСТОРИЯТА“
- 11) „НА ИЗТОК СПИ ЕДИН ГИГАНТ, НЕ ГО БУДЕТЕ!“ ОТНОШЕНИЯТА НА КИТАЙ СЪС САЩ.
- 12) НАКЪДЕ ОТИВА ЕВРОПЕЙСКИЯТ СЪЮЗ?

Изагам приблизителния „ПЛАН“ на оставащите 11 глави от „Апокалипсиса“, с чието написване, ако не ми стигнат силите и времето, се надявам по-младите да се заемат след мене. (Напоследък правя прекалено много завещания! Планът е приблизителен, защото в хода на по-нататъшната работа, може да претърпи промени.)

Следват заглавията на пет незавършени глави за глобалните и регионалните сили от Втората част на „АПОКАЛИПСИСА“:

- 13) СЪПЕРНИЦИТЕ НА КИТАЙ В ЕВРАЗИЯ – ЯПОНИЯ И ИНДИЯ – СВЕТОВНИ ИЛИ РЕГИОНАЛНИ СИЛИ/ЦЕНТРОВЕ?

- 14) РАЗЛИЧНИТЕ „ДРАКОНИ“ И „ТИГРИ“ В ДАЛЕЧНИЯ ИЗТОК
- 15) СРЕДНИЯТ И БЛИЗКИЯТ ИЗТОК, ИЗРАЕЛ, ОПЕК И ТУРЦИЯ
- 16) ЛАТИНСКА АМЕРИКА С БРАЗИЛИЯ И МЕКСИКО
- 17) ЮЖНА АФРИКА И ДРУГИ В ЧЕРНИЯ КОНТИНЕНТ

За да бъде пълна картината на света, в който живеем, и тежките тенденции в развитието му, по-долу са заглавията на още шест глави от Третата част:

ЧАСТ III. ОБЩАТА И ЧАСТНА ТЕОРИЯ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

- 18) ГЛОБАЛНИ И СОЦИАЛНИ (?) СЛЕДСТВИЯ ОТ ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА И РР (РР е в основата и на Глобализацията?)
- 19) ЕДИН МНОГОПОЛЮСЕН СВЯТ НА МЯСТОТО НА ГЛОБАЛНИЯ
- 20) МНОГОФАКТОРНАТА ГЛОБАЛНА КРИЗА НА ДЪРЖАВАТА И КАПИТАЛА В ДНЕШНИЯ СВЯТ И ИЗХОДЪТ ОТ НЕЯ: „СВЕЩЕН СЪЮЗ“ НА НАЦИОНАЛНИТЕ ДЪРЖАВИ И КАПИТАЛИ, ТРЕТА СВЕТОВНА ВОЙНА ИЛИ СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ?
- 21) РЕШЕНИЕТО НА СОЦИАЛНИЯ И ИНТЕРНАЦИОНАЛЕН ПРОБЛЕМ, КОЕТО АНАРХОКОМУНИСТИТЕ ПРЕДЛАГАТ НА ПЕТОТО СЪСЛОВИЕ, ИЛИ ПРОГРАМАТА НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ
- 22) РЕВОЛЮЦИОННИЯТ ФРОНТ НА „ОПАСНИТЕ КЛАСИ“
- 23) ОРГАНИЗАЦИЯ, СТРАТЕГИЯ, ТАКТИКА, СРЕДСТВА И МЕТОДИ НА РЕВОЛЮЦИОННАТА БОРБА В XXI ВЕК

Поради пренасочването на вниманието ми към проблемите на РР, вследствие стремителните промени в тази област, временно спирам работата си върху останалите части и глави на книгата, с изразената по-горе надежда.

Смятам за необходимо да завърша това прекъсване с дефиниране на понятието РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ чрез пет фактора, след което да разгледам конспективно всеки един от тях.

ДЕФИНИЦИЯ НА РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ

Никога една обществена формация не загибна, преди да са се развили всички производителни сили, за които тя дава достатъчно простор, и никога нови, по-висши(?) производствени отношения не настъпват, преди материалните условия за съществуването на същите да са узрели в недрата на самото старо общество.

МАРКС

Отгоре не могат, а отдолу не искат.

ЛЕНИН

ЕДНА ЦИВИЛИЗАЦИЯ Е УЗРЯЛА ЗА СМЪРТТА, КОГАТО Е СЪЗДАЛА И РАЗВИЛА В СЕБЕ СИ ВСИЧ-

КИ ТЕОРЕТИЧНИ И ПРАКТИЧЕСКИ ЕЛЕМЕНТИ, КОИТО ТРЯБВА ДА Я УНИЩОЖАТ.

БАКУНИН

Момент на БИФУРКАЦИЯ или РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ е състояние на обществото, при което са налице всички необходими и достатъчни условия за извършване на една СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ в него.

Следващите редове представяват опит за дефиниция на тези условия/фактори, които през първата половина на XXI век неизбежно ще изправят човешкия род пред съдбоносния въпрос/избор: ДА БЪДЕ ИЛИ НЕ?

УСЛОВИЯТА/ФАКТОРИТЕ СА:

- 1) Разрушаване на старото СОЦИАЛНО СТАТУКВО и създаване на ново със заглъбчаване на пропастта между БЕДНИ и БОГАТИ, между КОЛИБИТЕ и ПАЛАТИТЕ, в резултат на което става възможна и навярно неизбежна най-мощната и кръвопролитна КЛАСОВА ВОЙНА в политическата и социалната история на човечеството.
- 2) Разрушаване на сегашното ИНТЕРНАЦИОНАЛНО СТАТУКВО и замяната му с ново презгрупиране и коалиране на СВРЪХСИЛИТЕ с техните сателити, следствие от което ще бъдат всевъзможни предварителни икономически (търговски и финансови), дипломатически и политически, идеологически и религиозни, и т. н. конфликти, чиято кулминационна точка, ако масите не се пробудят и ние се окажем негодни да ги организираме, ще бъде ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКАТА СВРЪХВОЙНА със стотици милиони жертви и разрушения за десетки трилиони долари. Тя ще остави пред човечеството един-единствен и последен шанс – нейното превръщане в световна гражданска война и в последна сметка в ИНТЕРНАЦИОНАЛНА СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ.
- 3) Създаване на материалните предпоставки и условия за СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ЕДНО ПЛАНЕТАРНО АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКО ОБЩЕСТВО.
- 4) Осъзнаване на тези три момента от „нисшите класи“ или „V-то съсловие“ и формиране в него на идеи и воля за замяна на старото общество с ново.
- 5) И на последно по място, но първо по важност – осъзнаване на тези фактори и възможности от анархистите и импулсирането им към апостолска (пропаганда, агитационна, организационна) дейност

ИЛИ ЗА РОЛЯТА НА ТЕОРИЯТА КАТО ОПОРНА ТОЧКА И НА ОРГАНИЗАЦИЯТА КАТО ЛОСТ ЗА ПРЕМЕСТВАНЕТО НА ДНЕШНОТО ОБЩЕСТВО ВЪРХУ ОРБИТАТА НА АНАРХОКОМУНИЗМА.

* * *

Причините за точки 1) и 2) на дефиницията (които разглеждаме в I и II част на „Апокалипсиса“) и произтичащата от тях СИСТЕМНА, ГЛОБАЛНА И ФИНАЛНА КРИЗА на съвременния свят, са НА ПЪРВО МЯСТО Роботронната революция (РР), за чието завършване капитализмът не предоставя простор, и Глобализацията, която го поставя пред „дилемата на шимпанзето“, което глътнало кокосовия орех, без да премери задното си отверстие.

Наред с тези най-общии проблеми на доминираната от финансовия капитал свят, РР ще надува все повече и все по-големи финансови „балони“, защото „РЕАЛНАТА ИКОНОМИКА“ (количеството наемаен труд, принагдена стойност и заплати) и СПЕКУЛАТА ЩЕ СЕ СВИВАТ, а опитите на богатите да „компенсират“ печалбите си от спуканите балони ще ги водят до увеличаване на експлоатацията, до съкращаване на социалните бюджети и на самите „излишни“, чиито инстинкти за самосъхранение трябва да проработят.

* * *

3. ПРЕДПОСТАВКИТЕ И УСЛОВИЯТА ИЛИ СКОРОСТТА НА РАЗВИТИЕ НА ОБЩЕСТВОТО ВСЛЕДСТВИЕ РР И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА, И НЕГОВАТА ПРОТИВОРЕЧИВОСТ ПОРАДИ ОТКАЗА НА КАПИТАЛА И ДЪРЖАВНОСТТА ДА НАПУСНАТ СЦЕНАТА.

На този фон Историята се развива със свръхвисоки скорости. Един американски генерал, когото не можем да обвинеяваме в свръхреволюционност и екстремизъм, беше казал още през 70-те години на XX век, че последните 25 години от историята на света са сравними с изтеклите 25 предишни века. Подобни твърдения произтичат от Закона на Мур, според който бързодействието и сложността на компютърните системи се удвояват на всеки 18 месеца. Днешните резултати показват, че и този срок е скъсен на година. Това означава, че към 2023 г. изчислителната мощност на компютрите ще бъде сравнима с тази на човешкия мозък (от 10 на 14 степен до 10 на 17 степен операции в секунда), след което ще я надминат – т. е. налице ще бъдат необходимите технологични предпоставки за създаване на „изкуствения разум“.

(следва)

ХАПЧЕТА ПРОТИВ ГЛАД

Аналгин за народната болка

» » продължава от страница 1

момента са изгнани на някакъв „натиск“ и постигане или запазване на „придобивки“. В новата формула натискът се прехвърля с едно ниво по-нагоре – врагът става „Тройката“ – наднационални власти от рога на Европейска комисия, Световна и Европейска банка, МВФ, международните финансови институции, Белия дом и фрау Меркел.

Борецът за правата на унижените и оскърбените е вече собствената държава, която води люта битка (предимно по софри, пардон, преговори) с тия сури ламы, за да могат пенсионерите да продължат да си взимат пенсиите в евро, без да чакат много на опашки. Парламента върви и по-надолу – с други напълни изразители на народната воля, които искат независимост на Шотландия, Каталуня и пр., но формулата е една – старата голяма държава е лоша, дайте да ви дадем нова по-малка и хубави работи ще стават. Вече сто и кусур лета еснафът от Чехия, през Унгария, та до тъгява се чеше по главата и умыва дали в Хабсбургската и Ос-

манската империя не е бил „по-добре“, отколкото при „нацията“, и ще има още да се чеше, като задава тълпи въпроси, ама нейсе, да говорим за днешния „антиимпериализъм“, който на мнозина явно мирише на новичко, а само на нас – на арсеник и стари дантели.

Тази тактика за обличане на националното правителство в бяло на фона на все по-зъбатата глобализирана мизерия е напълно логична. Днешната финансова и икономическа криза е малко по-различна по това, че главните виновници за нея са именно Държавата и Капиталът, като тук са не само главни – те са главни и във всички останали кризи през изминалите столетия, – но са вече и явни. В предишните циклични кризи на капитализма Държавата и Капиталът не личаха толкова ясно – винаги стояха на заден план, на една свободна мисъл разстояние. Имаше кризи и кризици, предизвикани от „цените на петрола“, от „спукани балони“ с „рискови облигации“, акции на интернет компании, от отделни „злонамерени“ фирми – Енрон, Уърлдком, Артър Ан-

дерсен и т. н. Имаше „лоши“ държави, предизвикващи „срива на рублията“, „изстиването на азиатските „дракони““ и др., при които вълните поразклащаха „хубавия свят“, но той имаше кого да сочи с пръст.

Тази криза обаче е глобална и има две ясни страни – финансова и дългова, предизвикани от най-едрия световен капитал и правителства на най-високо ниво – САЩ и Европейския съюз. Тук няма вече Сорос, арабски картели, руски олигарси и корейски електронни мангарини. Тя започна и се развие в държави, в които доларът и еврото са национални валути. Тя гръмна, когато лъсна, от една страна, грабежът на няколко огромни американски финансови конгломерата, дърпали стотици милиарди без обезпечение с помощта на правителствата, и от друга, грабежът на няколко правителства, дърпали стотици милиарди без обезпечение с помощта на финансовите конгломерати. Тук сто милиарда, там сто милиарда и то си стават пари. Колкото до обезпечението – обезпечение всъщност има и то е вечни-

ят „залог“, че народите няма да скочат най-сетне да пратят капиталистите и „резулаторите“ където им е мястото, а ще „затегнат коланите“, за да им плащат версиите няколко десетилетия. Това обезпечение обаче може да продължава единствено докато населението вярват, че на техните правителства сърцата им се късат, като ги гледат как страдат. Добрите правителства, изпратили лошите в миналото. На избори, като си му е редът.

Тук излизат на сцената сиризите, подемосите и прочее подемни откриватели на аналгина за народната болка. Техните отличителни черти са, че обикновено са млади, за да контрастират достатъчно добре на интензивно слабичосания европейски политически „елит“, че обещават планини да обърнат, но да не допуснат пенсионерите да останат без евра, и най-важното – че всички решения на проблемите минават през Държавата, само Държавата и цялата Държава. Подобен номер от тип „Джовинца“ (на български „Млагост“ – химнът на фашистка Италия, в който се пее за „слава

на труда“ и „бедните квартали“, строени с разветви знамена зад вожда) са познати още от времето на Юлий Цезар, Марк Антоний и Октавиан Август – последният става всенароден любимец и „спасител“, преди да е почнал да се бръсне като хората, – че и преди тях, та е меко казано жалко, че още минават и срам за ония, пред които още минават.

От древна Гърция и древния Рим до Вчерашния Рим и днешна Гърция тоягата и морковът се прилагат на общо основание и би трябвало да е безпредельно ясно, че ако народът „делегира“ борбата, тоягите ще стават все повече, а морковът, ако влезе някъде, то няма да е в уста, а в другата. Да започнем да слушаме какво говорят гръцките революционери по заторите, а не гръцките министри по телевизията.

От глад ще пукне оня, който продължава да се засища с аналгин, и ще е луд точно оня, който го пие. Оня, който му го дава, ще продължава да пие отлежали марки и да се гаври с него, че и с геца и внуците му. •

А. Ванчев

ТЕМА НА БРОЯ

Пропаганда на село

» » продължава от страница 1

та и въжето като ефикасни средства на борбата. Революционерите трябва – счита той – да останат глухи към риданията на обречените, да изключат компромисите, защото прочистването на руската земя ще се извърши с огън и меч“ – пишат дипломираните доносници, които не са се потрудили да прочетат дори ред от човека, посветил целия си живот на освобождението на унижените и оскърбените от гнета на държавата и грабежа на капитала.

Нека се обърнем към самия Бакунин. Това пише той в своята „Програма и цели на революционната организация на интернационалните братя“:

Политическото убийство никога не е убивало партиите, то се е оказвало особено безсилно против привилегированите класи... За да се извърши една радикална революция, е необходимо да се атакуват социалните положения и отношения, да се разрушат собствеността и държавата – тогава няма да се налага да се унищожават хора и да се обричаме на неминуемата и неизбежна реакция, с която никога не се е разминавало всяко об-

Абсолютна „присъда“ времето не може да произнесе. Тя зависи от историческия момент, от контекста и обектите ѝ, и най-вече от това, как ще бъде възприета от „V-то съсловие“.

щество, в което са били извършвани масови убийства на хора.

По друг повод (неуспешните изстрели на Дмитрий Каракозов през 1866 г. срещу „царя освободител“ – Александър II, – предизвикали осъждането им от Херцен, който пише в „Колокол“, че атентаторът е луд, фанатик или озлобен човек от дворянството и добавя: Само у дивите и грехнали народи историята си пробива път с убийства“), възмутеният Бакунин отговаря на своя стар приятел така: За нищо на света не бих хвърлил камък по Каракозов и не бих го назвал „фанатик или озлобен човек от дворяните“. И аз като теб не очаквам ни най-малка полза от царейството в Русия, готов съм даже да се съглася, че е вредно, защото ще съ-

буди временна реакция в полза на царя, но никак не ще се удивя, ако не всички споделят това мнение и че в тягостното и непоносимо настоящо положение на нещата, мнозина ще кажат, че се е намерил човек, не особено развит философски, но затова пък и много по-енергичен от нас, който е помислил, че може да среже гордиевия възел с един удар. Независимо от грубата му теоретическа грешка, ние не можем да му откажем своето уважение и сме длъжни да го приемем като „наш“ пред гнусната тълпа от лакействащи царедворци. Противно на това, в твоята статия ти възхваляваш „необикновеното присъствие на духа у младия селянин и рядката му съобразителност и ловкост, с които спасил живота на господаря“. Любезни

Херцен, изпод твоята ръка и перо, това е мерзко, не ти прилича и звучи смешно и нелепо.

Мисля, че всичко е ясно! Но от къде идва свързването на терора с анархизма? След Русия, през 90-те години на XIX век и началото на XX във Франция, в САЩ и ред други страни се разлива вълна от терористически актове, която те наричат ПРОПАГАНДА С ДЕЛА, насочени срещу президентите, крале и премиери, станали нишан на куршумите на отделни анархисти. Тези актове, заедно с писмената и устна пропаганда, дават повод на властите да гласуват в парламентите серия закони против анархистите. В България това са законите от 1907 г. (на стамболувиста Димитър Петков), „Срещу разбойниците“ от

1922 г. (на Стамболийски), както и законите „За защита на държавата“ и на „Народната власт“ (от Цанков и българските большевики).

По-долу представям в резюме случая с гилотинираня, преди да е ненавършил пълнолетие Джеронимо Санте Казерио.

Роден на 9 септември 1873 г. в гр. Мота-Висконти (Ломбардия), Джеронимо е италиански анархист и антимилицитарист, привърженик на пропагандата чрез дела.

Петото дете в скромно семейство, той се ограмотява в католическо училище, след което чиракува при майстор обущар, работи и в хлебарница в Милано, свързва се с анархистите и се самообразова. През 1891 г. (18-годишен) е вече в Рим, където присъства на процеса срещу анархистите, организирани бунт във „Вечния град“. През 1892 г. е арестуван за разпространение на анархистически позии пред една казарма. Пуснат под гаранция, той бяга в Швейцария и след 3 месеца отива във Франция, в Лион, където получава подслон при тамошните анархисти, които му намират работа като хлебар, участва в тех-

» » продължава на страница 4

НОВИНИ

Сблъсъци на протестите срещу ЕЦБ

На 18 март хиляди активисти се събраха във Франкфурт по време на протестите срещу Европейската централна банка и режима на Тройката. Общо около 400 души бяха арестувани. Голям е броят на ранените при сблъсъците с „органите на реда“. Има и много пострадали полицаи. •

Марш на достойнството в Мадрид

До сблъсъци, арести и полицейско насилие се стигна и след „Марша на достойнството“ на 21 март в Мадрид – своеобразна мобилизация на всички социални движения в Испания срещу политиката на правителството и Тройката. •

Барикади в Истанбул

В Истанбул бяха издигнати барикади по време на протестите по повод годишнината от смъртта на Беркин Елван – 15-годишното момче, което почина, след като беше уцелено с полицейска граната. •

Бомбено нападение в Крит

Неформалната федерация на анархистите Интернационален революционен фронт (FAI-IRF) пое отговорност за бомбено нападение срещу сградата на съда в Ираклион, извършено в знак на солидарност с гладната стачка на политическите затворници в гръцките затвори. •

Протест срещу насилието над бежанци

На 27 март в София се проведе протест, провокиран от зачестилите случаи на побои над бежанци в пограничните райони. По разпространена от медиите информация, група от 17 ъезиди, търсещи убежище от зверствата на Ислямска държава, са бити от български гранични полицаи до счупване на костите и прогонени обратно в Турция. •

Ефективна борба с безработицата

В средата на март, по данни на радио „Ехо Москвы“, в руски завод в Уляновска област, след съкращение на над 1500 работници, един от съкратените застрелял началника, подписал заповедите за уволнение. Следователите изтъкват, че стрелецът бил съкратен заради „некачествен труд“, но със същата формулировка са уволнени всички останали. •

РАВНОСМЕТКА

Пет лета след Арабската пролет

„АРАБСКАТА ПРОЛЕТ“ СЕ ПРЕВЪРНА ЧАСТ ОТ РЕГИОНАЛНАТА ГЕОПОЛИТИКА

Бунтовете, обхванали голяма част от арабския свят от края на 2010 г., имаха като обективна предпоставка непоносимото социално и икономическо положение на широките народни маси и на пълното самозабравяне на корупираните арабски върхушки, управляващи монархиите или авторитарните републики. Социалните сътресения бяха предвиждани от аналитичните центрове на Запада, но не бяха очаквани с такъв размах и толкова бързо разпространение. Другото неочаквано явление беше, че бунтовете имаха стихийна самоуправляема природа и в тях се включиха основно млади хора със свободололюбиви виждания, които не бяха обвързани с организации или структури, изповядващи политическия ислям. Основните искания на бунтовете бяха свързани с премахване на тиранията на управниците и върхушката, премахване на корупцията и въвеждането на демократично многопартийно управление. Арабският свят обаче е исторически свързан с исляма – религия, чиито догми не са еволюирали много от появата му през 610 г. от н. е. Прилагане-

то на Корана, Шариа и свещения гжихад варира между различните арабски страни в зависимост от формата на политическото управление и това доколко то е светско. Пак от зората на исляма и през цялата му история арабските общества са пронизани от кръвопротитни противопоставяния между „ортодоксалния“ ислям (сунити) и неговите секти, от които най-голямо значение има шиизмът. В този смисъл верските противоречия надхвърлят рамките на арабския свят и обхващат широки маси в неарабски страни. Освен религиозните одежди на противопоставянето сунити-шиити, то има ясно изразено геополитическо регионално противоборство за влияние, въплътено в конфронтацията между Саудитска Арабия и Иран. Те и техните арабски сателити от своя страна са били винаги оръдие и проводник (в по-голяма или по-малка степен) на геополитическите интереси на САЩ, Русия, Китай и Европа. В този смисъл статуквото на диктаторските управления в арабския свят беше удобно, тъй като осигуряваше гарантирано снабдяване с петрол и

газ на Запада. От друга страна диктаторските управления в арабския свят потискаха проявите на привържениците на ислямистките радикални организации, които не бяха допускани до управлението, но имаха значителна поддръжка сред широките маси от непросветени мюсюлмани.

Съществен елемент за бързото разпространение на революционните процеси беше наличието на качествено нова електронна комуникационна среда – интернет и социалните мрежи, превърнали се в ефективни форуми за дискусия и организация на протестните действия. В тях отсъстваха ислямистите, които нямаха водеща роля в промените. В Тунис и в Египет голяма роля изиграха младите представители на културни и неформални среди, които обаче нямаха никаква организационна структура и политически опит. Следва да отбележим, че поради това преходът в Тунис, Египет, Либия и Йемен започна като стихийен и хаотичен, но с демократични искания, които впоследствие бяха изтласкани встрани от ислямистките организации, разполагащи с

добри структури и опит в нелегалност, и бяха заместени от канализирани прояви на политическия ислям. До момента само в две от страните на Арабската пролет – Тунис и Египет – са осъществени относителни демократични промени с демократични избори. Единствено в Тунис обаче можем да говорим за траен процес на демократизация, тъй като в Египет, след изването на власт на партията на „Братята мюсюлмани“ властта отново бе поета от военните, подкрепени от голяма част от египетското общество, което не възприе методите на ислямистите. В Либия след свалянето на М. Кадафи започна борба между съперничаещи си ислямистки групировки.

В страните в преход, по-голямата част от демократичните политически актьори, като изключим радикалните групи като салафитите или реставраторите, възприеха новите демокраци по различен начин от моделите на западните демокрации. Остават неравенството между мъжа и жената, конфронтацията с нерелигиозната част

» » продължава на страница 5

ТЕМА НА БРОЯ

Пропаганда на дело

» » продължава от страница 3

ния идеен и организационен живот.

През 1894 г., след като научава за екзекуциите на Огюст Ваян и Емил Анри, чиито смъртни присъди президентът на Третата република Сади Карно отказва да отмени, той решава да отвърне на насилието на властта само със своята решимост. Пресата съобщава, че Карно ще посети на 24 юни откриването на световното изложение в Лион. Казерио си купува кама, взема влака до френския град Виена (в Изер) и оттам отива пеш до намиращия се на 32 км Лион. Присъдите точно когато президентът минава с открита кола. С виковете: **Да живее Революцията! Да живее Анархията!** той скача в колата и го намушва с камата. Казерио е арестуван, а Карно умира от раните си. Окован във вериги и подложен на сатистични изтезания, младият анархист на 2 август е изправен пред съда на департамента Рона.

Обвиненият заявява, че е извършил сам и напълно съзнателно своя терористичен акт и заявява: **Вие, господа съдии, сте представители на буржоазното общество;**

Ако желаете моята глава, вземете я! Но не вярвайте, че с това ще спрете анархистическата пропаганда. Пазете се, защото ще пожънете това, което сеете.

Осъден на смърт на 3 август 1894 г., Джеронимо Казерио е гилотиниран в Лион на 16 август, преди да е навършил 21 години.

Не е моя работа да правя историческа равностметка на „пропагандата чрез дела“ – още повече, че аз съм последният български анархист (засега), участвал преди повече от шест десетилетия в моя вид пропаганда. Само мога да отбележа, че абсолютна „присъда“ времето не може да произнесе. Тя зависи от историческия момент, от контекста и обектите ѝ, и най-вече от това, как ще бъде възприета от „В-то съсловие“. Що се отнася до собствената ми идея, стратегическа и тактическа еволюция през годините, ще кажа, че съм стигнал до дефинирането на РЕВОЛЮЦИОННАТА СИТУАЦИЯ и съм абсолютен привърженик на превръщането ѝ, посредством организираната и ориентирана стихия на „нисшите класи“, в СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ. •

Георги Константинов

АНАРХОСИНДИКАЛИЗЪМ

Солидарност с работничките от „Интернационал“

На знаковата дата 8 март, членовете на варненската секция на Автономен работнически синдикат, заедно с борбените работнички от нощния бар в хотел „Интернационал“, проведоха протест пред вратите на хотела с искания за изплащане на дължимите заплати. Наемателят на нощния бар – фирма Ванчелоти ЕООД и лицето Иво Маринов – месеци наред държат без заплати десетки работници. Протестът се проведе от 16:00 часа пред входа на хотел „Интернационал“ в Златни пясъци. Към него се присъединиха приятели и роднини на оцетените работници. Освен към некоректния работодател, исканията бяха насочени и към управата на хотел „Интернационал“.

Освен от медиите, протестът беше прилежно заснет и от няколко едри момчета с бръснати глави, изпратени от управата на хотела.

Като синдикалисти и граждани останахме приятно изненадани от доблестта на работничките, които проявиха инициатива, не наведоха глави пред неспра-

ведливостта и се опълчиха срещу некоректния работодател. Част от скандираната бяха „СТИГА ЕКСПЛОАТАЦИЯ“ и „ИСКАМ ДА ОСТАНА В БЪЛГАРИЯ“. Прави изключително впечатление да видиш как тези млади момичета смело отстояват правата си, особено като знаем КОЙ е собственик на хотела. Надяваме се „бизнесмените“ от Ванчелоти ЕООД и управата на хотел „Интернационал“ да проявят благоумие, и да изпълнят бързо всички искания на оцетените работници.

Всички знаем за масовата практика на експлоатация в заведенията, особено тези в курортните комплекси – неизплатени заплати, нерегламентиран труд, неизплатени осигуровки, непосилни смени. Надяваме се борбата на работничките от нощния бар в „Интера“ да послужи за пример на всички работници, които стават жертва на измама в курортните комплекси и нощните заведения. Те трябва да знаят, че не са сами в борбата си и ние винаги ще застанем на тяхна страна. •

APC

Пет лета след Арабската пролет

» » продължава от страница 4

от обществото, религиозните норми за „морал“, изключващ голотата на тялото. В знак на протест срещу египетското консервативно общество 20-годишната египтянка Магда Алия ал Махди, публикува свои актови снимки в интернет, които подписа така: „Аз имам право да живея свободно, където пожела... Чувствам се щастлива, когато съм свободна...“ Тя е атеистка от 16-годишна възраст и е част от широк неформален кръг на свободолюбивите египетски младежи. Тук е мястото да отбележим, че идеите на анархизма също са проникнали в арабските общества, особено в страните от Магреба, но също в Египет, в Ливан и в Йордания, макар засега да не можем да говорим за организирани движения.

Независимо от факта, че ислямистите спечелиха неоспоримо изборите в Египет и Тунис, те срещнаха много сериозен отпор в големи слоеве от обществото при опита им да въведат принципите на политическия ислям като принципи на обществено устройство. Реална демократизация на арабските обще-

Разпалването на верския конфликт също е начин да се поддържа геополитическото статукво срещу опасността от социални вълнения и прехвърлянето на Арабската пролет към петролните монархии, което предстои да се случи в близко бъдеще.

ства може да се очаква едва когато религията бъде отречена от обществото като уредник на обществените отношения.

Революциите и бунтовете в арабските страни предизвикаха от една страна страхове у монархиите в Персийския залив, а от друга доведоха до възникването на регионално напрежение и конфликти, свързани с верското противопоставяне между сунити и шиити и опитите за установяване на геостратегическо господство. Пример за това са локалните граждански войни в Сирия, в Йемен и в Ирак. Големи регионални актьори като Саудит-

ска Арабия, Турция и Катар, подкрепени от САЩ и Франция, застанаха зад сунитите, а Иран, подкрепен от Русия и частично от Китай – зад шиитите. Въоръжавайки страните в конфликта в Сирия, всеки от външните режисьори допринесе за изтреблението на стотици хиляди цивилни граждани, избити от режима на Башар Асад или от екстремистките ислямистки групировки на „Фронта ал Нусра“ и „Ислямска държава“. Разчетите на Катар са свързани с прекарването на газопровод към Европа, на Турция – с неутрализирането на кюрдите, на Саудитска Арабия – с придобиването на надмощие наг

Иран и запазване на влиянието върху сунитските държави. Не трябва да се пропуска и негласната намеса на Израел, който също прие да сътрудничи със сунитските режими срещу Иран и неговата ядрена програма. Фронтът ал Нусра и другите джихадистки формирования в Сирия се оказаха недостатъчни като инструмент за постигане на целта за сваляне на режима. Затова беше създадена нова армия от джихадисти и наемници с името „Ислямска държава“, за която стоят Турция, САЩ и Катар.

Верските и геополитическите измерения на конфликта се подхранват взаимно и

водят към непрекъсната ескалация на насилието с неизвестни резултати. Последен пример е Йемен, атакуван от коалиция на сунитски арабски държави, оглавена от Саудитска Арабия, за неутрализиране на шиитското движение на хутите, подкрепяно от Иран.

Много западни медии представят петролните сунитски монархии като умерени пазители на стабилността, а шиитите, подкрепяни от Иран, като екстремисти и нарушители на международния ред. Разпалването на верския конфликт също е начин да се поддържа геополитическото статукво срещу опасността от социални вълнения и прехвърлянето на Арабската пролет към петролните монархии, което предстои да се случи в близко бъдеще.

Като се има предвид историческата изостаналост на арабския свят, Арабската пролет трябва да се разглежда като начало на продължителен процес, насочен първоначално към политическа еманципация на арабските общества и доближаването им до правата и свободите на гражданите от западните демокрации. •

Наблюдател

РАЗБИВАНЕ НА МИТОВЕ

Националните интереси

Мит с най-много неизвестни, най-мъглив по съдържание, но на слух сякаш разбираем от само себе си и облечен в познати, вече стандартни форми. И понеже е привидно очевиден какво означава, този мит е най-удобен за демагогия, за предизборни обещания и следизборни оправдания, за измисляне на достойнства и укриване на недостатъци. С подправката „национални интереси“ ни пробутват всякаква манджа, универсално обяснение. Ако се помъчим обаче да дадем определение що е „национален интерес“, ще се видим в чуждо.

Преди всичко, ще затънем в един Колизеум, където се борчат интереси на отделни групировки и слоеве от населението, като всяка от тези съперничаещи си части предявява претенции да говори от името на цялото – на народа. Разбира се, най-солидна основа за такава претенция има държавата – не защото наистина е говорител на „целокупния“, а защото разполага с ресурси от една страна да свие сармите на конкурентите, а от друга – с цялата мощност на пропагандната си машина да убеди населението, че единствено тя знае интереса на всекиго от гражданите и дори умеє да сумира тези интереси без загуба, в едно стройно цяло.

Нищо не възпира богатите да си поръчат такъв краен резултат от „националния интерес“, какъвто ще им бъде от максимална полза.

Ето това е същината на този мит – такова цяло просто НЕ СЪЩЕСТВУВА. И няма как да съществува в условия на социално неравенство. Даже да действат механизмите за сумиране на персоналните интереси, така че никое да не се губи в крайната „сума“, фактът, че едните имат пари, привилегии, власт, а другите треперят над мизерния си източник на доходи, трупат вересии и само си мечтаят някой ден „да си потърсят правата“, този факт блокира механизма в полза на по-богатите. Защо? Защото нищо не възпира богатите да си поръчат такъв краен резултат на конкретните точки от „националния интерес“, какъвто ще им бъде от максимално възможна полза.

Но това вече няма да е **интересът на всички**.

Ако ли се ограничим в разбирането на „интереса“ като задача за съхранение на българската култура, отново

лесно се убеждаваме, че държавността изобщо не е част от решението, а корен на проблема. Открай време държавата е заставала на една определена позиция спрямо някакво мнение, например по въпроса откога съществуваме като народ, като е мачкала другите мнения или ги е игнорирала – но, според защитаваната хипотеза, е наливала в акъла на младото поколение съответно написани учебници, харчела е пари за тържествени мероприятия. Тоест е създавала МИТОВЕ, вместо да остави учените да ИЗСЛЕДВАТ историческите факти.

Друг прост пример за културата – грозилещето до НДК. Стърчи там, защото създателят му се е запънал. Живущите наоколо хора нямат думата – така е уредила нещата държавата.

Погледнато честно, културата е превърната в стока. И повече от това – в средство

за постигане на надмощие. Лесното разпространение на една култура става чрез езика (който – родния си – все по-зле владеем!), а с него върви информация за обичаи, традиции, празници – все неща, умело обвързани с пазаруване. В свят на търговска конкуренция и властови амбиции – от „права“ над някаква територия до пак „права“ над други видове „благини“, обикновено доходоносни. Ето откъде никнат крепости, вдъхновени от „Властелина на пръстените“, а не от изучени исторически документи и анализ на останки от паметници, ето как Коклянский Урвич от стражева крепост се превръща в музеев вил.

Ако си представим свят, в който вече няма конкуренция за блага – буквално „за хляба“, а остане само сблъсъкът на идеи и мнения, така че от хипотезите да оцеляват само близките до обективната, независима от пожелания-

та ни, истина, тогава всичко се променя. **Културата** престава да бъде средство, а си връща качеството на **среда за индивидуалното човешко развитие**. Без капитализъм културата е ценна не като реклама за шопинг, а без държава, тоест без напрежението за печалбарство и принуда над населението как да постъпва, ще съществува **пряка демокрация и федерализъм**, тоест самоуправление чрез съгласие и сумиране на индивидуалните интереси без загуба на нито един от тях. Това значи място под слънцето за всяка форма на свобода. Като гледаме репортажи за танцови изяви към някое читалище, например, не ще виждаме повече отечени гетски лица, впрегнати да подскочат за показно на своята „българщина“, без тази културна принадлежност да извират отвътре, без да е искрен личен избор, а принудено действие, регламентирано от шепата „учени“, за които стоят идеолози с дялово участие в съответния бизнес. •

Васил Арапов

ОТ ГРЪЦКИТЕ ЗАТВОРИ

Никос Романос в подкрепа на гладната стачка

На 2 март 2015 г. политическите затворници анархисти започват гладна стачка, насочена срещу антитерористичния кръстоносен поход на гръцките власти, продължаващ с пълна сила, дори и при това левичарско правителство на продадените обещания и надежди.

Нашите другари анархисти сформират „Затворническа протестна мрежа“ и заедно с другарите Мазитос, Куфодинас и Гурнас поставят в центъра на вниманието актовете на репресия срещу тях – политическите затворници. Всяко едно от исканията на стачкуващите има за цел разобличаването на новата власт, която не е нищо друго освен поредният репресивен режим.

След като СИРИЗА дойде на власт, много от нашите другари, в това число и аз, решихме, че като анархисти трябва по някакъв начин да провокираме СИРИЗА да покаже истинското си лице. Това е познатото лице на същия този капитализъм, това е лицето на модерния мениджър и управник, угоден и сервилен към капитала. Въпреки целия маскарад, ние, като зрители на това историческо

театро, можем да видим, че зад маските се крие познатото грозно лице на властта, което не подлежи на промяна и реформа. Тази власт трябва да бъде унищожена на всяка цена и с обща борба. Това е обръщение и към всички анархисти, които отидоха до урните, за да дадат своя глас за СИРИЗА.

Очевидно е, че СИРИЗА рязко се промени. Преди изборите това беше партия на социалната борба и представителство на гражданите в институциите – глас, разбираем за хората. Сега всичко това се превърна в поредното и добре познато правителство.

Стихията, която последва поредната световна криза на капитализма, помете всичко на пътя си, разрушвайки всички достижения на социалния живот. Буржоазията иска да се подсири, че всички нейни по-ниски нива ще работят изрядно. Подопечните правителства бяха прелъстени, като им се даде достъп до капиталистическия рай на банковите заеми. Сега от починалите се очаква лоялност към правилата на буржоазната демокрация, като се изтъква, че друг път няма. Това

е „Пътят към ада, послан с добри намерения“ и Левица-та за пореден път подкрепи стратегическите планове на световната буржоазия.

Последното парче от пъзеля си дойде на мястото с ареста на нашата другарка Ангелики и с погромите, които спецчастите за борба с тероризма предприеха срещу семействата на членовете на „Огнените ядра“.

Всички, които са прекарвали част от живота си в затвора, могат да разберат какво е да знаеш, че твоите обични близки също са зад решетките, подложени на монотонното затворническо ежедневие. Това е един истински кошмар, който ни причини Службата за борба с тероризма, с подкрепата на съдебната власт. Ако приемем, че те не носят лична отговорност за тези действия, тогава отговорността пада върху техните началници от политическата класа.

Победата на гладната стачка на затворниците, членове на „Конспирация на огнените ядра“, ще спре наказателното преследване срещу всички техни роднини. Победата на гладната стачка на „Затворническа протестна

мрежа“ и другарите Никос Мазитос, Димитрис Куфодинас и Костас Гурнас ще попречи на властите да продължат преследванията по политически причини.

В този ред на мисли, борбата на политическите затворници в момента е много важна за развитието на солидарните движения като цяло. Имаме възможност да отворим пукнатини в стените на затворите и не само на затворите – имаме възможност да отворим пукнатини в конструкцията на самата държавна власт. Ние добре разбираме обстоятелствата, ние знаем как да координираме действията си, ние сме обединили усилията си срещу всяка власт, независимо от нейния вид и произход. Защото всеки, който обича свободата и мрази несправедливостта, ще търси начин да „разруши затворите на властта“.

Няма да има примирие със системата на експлоатация!

Победа на гладната стачка!

Незабавно изпълнение на исканията на стачкуващите затворници!

*Никос Романос, затвора
Коридалос, крило Е
Превод за Без Лого: П-16*

От 2 март 2015 г., в гръцките затвори, политическите затворници, членове на революционни въоръжени организации, обявяват гладна стачка с искания:

- премахване на текстовете в гръцкото законодателство, използвани за политически репресии под претекста за „борба с тероризма“
- премахване на специалните изолационни затвори тип „Ц“
- прекратяване на полицейските репресии срещу близки и приятели на политически затворници
- освобождаване на тежко болния затворник Савас Ксирос

Никос Мазитос, Костас Гурнас, Димитрис Куфодинас, Антонис Стамбулос, Тасос Теофило, Аргирос Далиос, Йоргос Караянидис, Олга Икономиду, Михалис Николопулос, Харис Хаджимихалакис, Христос Цакалос, Герасимос Цакалос, Йоргос Полиурос, Панайотис Аргиро, Дамиано Болано, Теофилос Мавропулос, Ангелики Спирипулос водят борбата единствено със силата на духа и единственото оръжие, което имат – собствените си тела.

За незабавно изпълнение на исканията на гладкуващите политически затворници!

Солидарността е нашето оръжие!

Кураж, другари!

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

С Е О К А З А Х А П Р Е К А Л Е Н О У Д Ъ Л Ж Е Н И

» » » продължава от миналия брой

Продължават да спорят дали, като замества човешкия труд с този на роботите, РР унищожава работните места, макар това да е напълно излишно. След като изложим разнообразните факти и данни от всички области на икономиката, науката и изкуствата, ще разгледаме и някои „спорни“ мнения по въпроса на специалистите по изкуствения интелект, на учени и на професори по мениджмънт. Мнозина от тях и цялата тайфа от „експерти“ в сферата на роботиката и социалните последици от нея доскоро твърдяха, че жертви на автоматизацията ще станат само фабрично-заводските работници, докато свръхраздутата и неопределена „класа“ от работещи в „услугите“, можела да бъде спокойна за бъдещето си. Фактите и статистиките обаче са упорито нещо и – както ще видим в следващите страници – опровергават и най-скромния „оптимизъм“.

В малко по-далечното близко минало телекомуникациите бяха невъзможни без участието на оператори (телефонистки). Тогава тази професия беше уважавана и доходна – работещите я, с или без основания, се причисляваха от казионните статистици към долния

слоя на „средната класа“. Днес техните функции са напълно поети от компютъризирани телефонни централи. Тенденцията не стихва и при все по-силно автоматизиращите се телекомуникационни оператори – един от наследниците на американския телефонен монополист АТ&Т – Verizon – е съкратил през последните пет години броя на наемните работници с 1/5, като е повишил с 18% работните заплати на останалите – красноречива илюстрация на зловещия тезис за „по-малко-население и по-богато бъдеще“.

В близкото минало в различните офиси бяха необходими секретарки – днешният софтуер позволява на работодателя и началствата, ако те не са прекалено тъпи, да организират самостоятелно своя работен план. (Доколко и докога самите те ще бъдат „необходимост“, е въпрос на време.) Само през първото десетилетие на XXI век над 1,1 млн. нови американски секретарки остават без работа. През същия период са съкратени 63% от машинописките и словослагателите и 46% от работещите в туристическите агенции.

От 7,5 млн. души, изгубили работата си в САЩ за периода от 2007 до 2012 г., повече от половината са получавали годишни заплати от 38 до 68

хиляди долара, което ги е нареждало при „средната класа“. В 17-те страни на Евроната са изчезнали 7,6 млн. работни места от същата категория. Някои се опитват да ни обяснят това с кризата, но не помалко от 2/3 от работещите са били заменени и изтласкани от новите машини и софтуер. Оказва се, че в редица области машините и софтуерът вършат работата по-евтино и по-добре от хората.

В Университета на Северна Каролина работи заместват библиотекарките и донесят от подземното хранилище поръчаните от студентите книги, които се съхраняват в метални чекмеджета и заемат само 1/9 от пространството, което им е било нужно, когато

са били на полиците. С тази система университетът е „помогнал“ да се съкратят 26% от библиотекарите в САЩ (за сега).

Новите „облачни технологии“ – „виртуални изчислителни центрове“, струващи в пъти по-евтино от традиционните – създават възможност сферата на икономиката да мине без счетоводители и без част от мениджърите, като позволяват на работодателите лично да следят хода на продажбите и да „ръководят“ финансовите си дела без особени усилия. Доколко подобна „услуга“ ще бъде необходима при една друга форма на собственост, организация, управление и разпределение, е отдалечен въпрос!

И у нас, макар със закъснение, някои компании изнасят работата на своите отдели „информационни технологии“ (ИТ) на „аутсорсинг“ („ишлеме“), от което отново се реализират чувствителни „икономии“ – **софтуерът може да повиши ефикасността, но унищожава заетостта.**

В град Гари (САЩ, Индиана) общинският департамент по образование уволнява половината от шофьорите на ученически автобуси (които взимат прилични заплати), след като въвежда програма, способна да създава по-удобни маршрути

на движение. Така останалите на работа (засега) 80 шофьори вземат същия брой деца на училище без закъснение.

Новите технологии позволяват да се съкрати броят на работещите в един банков отдел от стандартните осем чиновници на трима: съвременните банкови машини са много по-„дружелюбни“ с клиентите и колкото по-напред отиваме, толкова по-малко сътрудници ще бъдат нужни. (Отново е отделен въпросът, доколко в едно общество на изобилие, в което пари, паразити и печалбари са елиминирани, банките ще бъдат нужни, освен като „банки“ от данни, необходими за регистриране (и планиране) на човешките потребности и удовлетворяването им.) Засега все още клиентелата предпочита онлайн-плащанията и „общуването“ с автоматите пред обичайните нашенски опашки на касите и гишетата, което ще доведе до масово изхвърляне на улицата на придаващите си ненужна важност чиновници-касieri.

За успешния експеримент на Google със самоуправляваща се кола са слушали мнозина. Вече никой не оспорва, че повсеместното внедряване на такива автомобили ще направи движението много по-безопасно. Какво обаче ще стане

» » » продължава на страница 7

МАЗИОТИС И КУФОДИНАС:

Солидарност с Жорж Абдалла

Неотдавна във Франция политическата класа в лицето на не кой да е, а на Марин Льо Пен, изрази своята вяра в „ценностите“ на френската демокрация. След това и постмодерната френска интелегенция се втурна в името на тези „ценности“ да оправдава всички геноциди, извършени от френската колониална империя в чужбина, и цялото държавно насилие и фашистка политика в самата Франция.

Същата тази интелегенция, която омаловажава всяка форма на народна съпротива и която счита за немислимо да защити жертвите на френската политика вътре и вън от страната, не счете за важно да спомене дори гума за боеца от палестинската съпротива Жорж Ибрахим Абдалла, който вече 31 години лежи във френски затвор. Апа-

тията на интелектуалците е мълчалив съучастник в прогълтащото мъчение над другаря Абдалла, в този лицемерен фарс, разиграван от съдебната и изпълнителната власт във Франция, които си разменят ролята на „доброто“ и „лошото“ ченге, а краят е винаги един и същ – Абдалла си остава заложник на „ценностите“ на френската демокрация и култура.

От затвора Домокос, специално крило тип „Ц“, изразявам своята солидарност и с вдигнат юмрук към Жорж Ибрахим Абдалла му казвам: *бъди силен и скорошно освобождаване, другарю!*

**Димитрис Куфодинас,
Революционна организация
„17 ноември“**

Другарите, които жертваха живота си в борбата за освобождението на човечеството от тиранията на капитализма, империализма и държавата, са пример и символ за нас, но такива са и затворниците, които не се пречупиха, не се покаяха и не се отрекоха от борбата и действията си, избрали пътя на въоръжената борба, прекарали дълги години в затвора, при специални режими или в изолация, вдигнали високо знамето на

борбата. Един от тях е другарят Жорж Ибрахим Абдалла, член на ливанската Революционна въоръжена фракция. Той се намира във френски затвор от 1984 година, вече 31 години. Въпреки че присъдата му е изтекла, френските власти, под натиск от страна на САЩ, отказват да го освободят.

Другарите и другарките, паднали в борбата или хвърлени в затвора като другаря Абдалла, са знамето на нашата борба срещу капитализма, империализма и държавата. Те са тези, които ни дават ярък пример, че бойците остават несломени, независимо на каква цена. Защото не можем да призоваваме хората на бунт срещу капитализма с цената на смърт или дългосрочен затвор, ако ние самите не сме готови на такава жертва, ако не сме готови да поемем отговорност за действията и участието си в борбата.

Затворниците на социално-класовата война, другарите и другарките които застанаха в борбата, са знамената на Революцията и който забравя или отрича това, отрича и самата борба!

**Никос Мазитис,
„Революционна борба“,
затвора Домокос**

СОЛИДАРНОСТ

В подкрепа на Вио.Ме

Във времена на икономическа криза и строги икономии, стопици гръцки предприятия бяха принудени да затворят врати. Диктатът на Тройката, с подкрепата на правителството, създаде хронична безработица, от която пострада най-вече трудова част на обществото.

През 2011 година, изоставени от своя работодател, работниците от Вио.Ме стават поредната жертва на неолибералния фашизъм, но не прекланят глави. Пред заплахата да бъдат оставени без работа, те поемат по пътя на самоорганизацията. Фабриката е окупирана и превърната в първото колективно предприятие в Гърция.

През 2013 година, след трудни борби, работниците започват да произвеждат отново, като залагат на екологично чисто производство. В духа на работническо самоуправление и взимане на решения чрез пряка демокрация, те започват процес, който носи спомена за испанската социална револю-

ция. Всички във фабриката получават поравно, кооперативът е организиран хоризонтално, а работата е колективна. Вио.Ме, заедно с други работнически кооперативи по целия свят, доказват, че освобождението на работниците е само и единствено в собствените им ръце. Тяхната непримиримост и упоритост са вдъхновение за трудещите се в борбата им за по-добър живот.

Днес, Вио.Ме е изправена пред най-тежкото си изпитание. Старите собственици заведжат дело срещу фабриката, което започва да се гледа на 23 март. Целта им е да си я възвърнат, както и земята около нея. Работниците заявяват, ще се борят до последно, по всякакъв начин.

Днес, повече от всякога, Вио.Ме има нужда от подкрепа. Трябва да ни бъде ясно, че държавата и капиталът ще се опитват да унищожат всяка опит за самоорганизация и самоуправление на трудещите се. Трябва да ги спрем!

Солидарност с работниците от Вио.Ме!

Не на държавата и капитала!

Да на самоуправлението!
С другарски поздрав,

**Федерация на анархистите
в България •**

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

» » продължава от страница 6

с водачите на камиони и таксите, и с личните шофьори на разнокалибрени босове? Само в САЩ се наброяват 3,1 млн. камионджии, 573 хиляди шофьори на автобуси, 342 хиляди на таксите и лимузини – всички тези четири милиона души ще попаднат в списъците на безработните.

Обичайно предпазливите експерти на Gartner ни уверяват, че към 2020-та година днешните технически новостии ще нахлуят масово в частния сектор – можем да си представим какво ще означава това за работните места. Учени от Оксфорд смятат, че 47% от днешните работни места могат да се заемат от машини през следващите 20 години. Това засяга счетоводители, юристи(!), съставители на техническа документация и много др. „престижни“ и високоплатени професии.

През последните 2 години в САЩ са създадени много малко нови работни места и заетостта на населението е най-ниските равнища от 1977 година насам, но „общото“ богатство на всички американски семейства възлиза на 77 трилиона долара, т. е., то е по-голямо от когато и да било. Като цяло, такава е ситуацията и в останалия свят: **работните места стават по-малко, а богатства-**

та – повече. Как се е получило това?

В началото на ХХ век гръбнак на зараждащата се американска средна класа е било фермерството. Един от всеки трима работоспособни американци е работил в селското стопанство. Днес в този отрасъл работи само 2% от американската работна сила, но създава многократно по-голяма продукция от онова време. Можем да припомним как някога тъкачите са били заменени от машините. Тенденцията е ясна: **извършва се снижаване частта на непосредствения човешки труд в икономиката.**

През последните 30 години участието на човека в производството и услугите по цял свят се е съкратило от 64% на 59%. В същото време, върхът на пирамидата – 1% от населението на САЩ – е уве-

личил своето богатство от 9% на 22% от обща национална му обем. През 1960-те години само **един от двадесет американци на възраст от 25 до 54** години не е имал работно място. Десет години по-късно тази цифра се е снижила до **един на седем.**

По последни данни, трите водещи фирми от Силициевата долина през 2014 г. имат **137 000 служители** и обща пазарна капитализация (сборът от цените на всички акции в обращение) 1,09 трилиона щатски долара. За сравнение, през 1990 г. трите най-големи фирми в Детройт имат пазарна капитализация едва 36 милиарда долара и общ брой работници около **1,2 милиона**. Оперативната печалба на служител в Google е близо шест пъти по-висока от тази в IBM и близо 12 пъти – от същата при Джинеръл Мотърс.

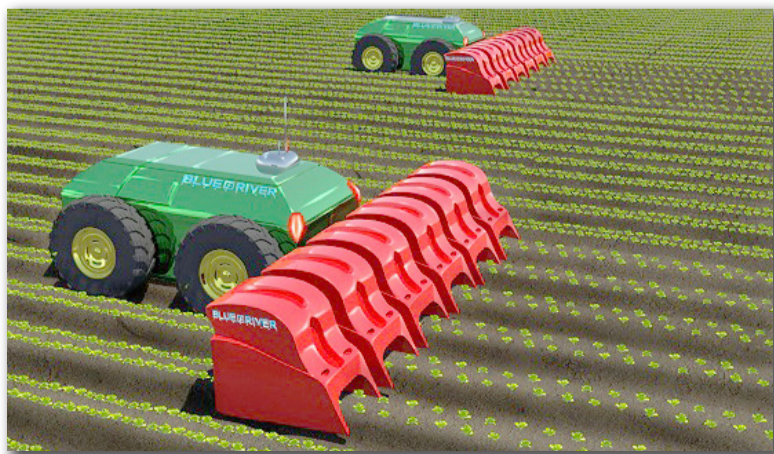
Тези процеси не биха били толкова забележими, ако в „невиртуалните“ области заетостта не се съкращаваше с такива стремителни темпове. Именно РР е в основата на непрекъснато растящата безработица в „развитите страни“ и това е само начало. По-рано, заетостта се възстановява достатъчно бързо след кризите, но когато алтернативата е „трудът“ на програми и машини (за които не са нужни отпуски, социални и здравни осигуровки, пенсии и т. н.), с приказките за „нови работни места“ и за „светлината в края на тунела“ е приключено.

През 1930-те години Джон Мейнард Кейнс се е притеснявал, че новите технологии се появяват по-бързо, отколкото се е удавало да им се намири конструктивно приложение, но е вярвал, че в бъдеще хората ще живеят много по-добре и ще работят не повече от 15 часа в седмицата! Частично той е прав: френският безработен днес живее по-добре от френския работник от времето на Кейнс (разбира се, само през първите няколко месеца, след което помощта за безработица намалява постепенно, за да слезе под прага на бедността, когато животът увисва на конец!), а възстановяването на заетостта след рецесията в развитите страни става за сметка на работещите на половин ставка.

Така се оказва, че „прекрасният нов свят“ поощрява социално неравенство, като изправя едни срещу други двата полюса на днешното общество.

В условията на капитализма и държавността, надеждите на Кейнс за „един по-добър свят“ се стопяват и вместо неговите „15 часа труд на седмица“, РР ражда малцината свръхнатоварени супер-специалисти (които също са наемници на капитала) и милионите безработни или временни „прекарии“ (които марксистите и капиталисти високомерно наричат „лумпен-пролетарии“). Това означава ГЛАД И МРАЗ БЕЗ НАДЕЖДА, невежество, мизерно съществуване, болести и азония. Те карат „нишките“, „лумпените“, онеправданите, създадени от системата на паразитите, да търсят решение на битовите си проблеми в „престъпването на законите“, а богатшите и тяхната власт им отговарят с репресии, със затвори, електрически столове, „хуманни“ инжекции или „просто“ с обезглавявания. ТРИМИЛИОННАТА ЗАТВОРНИЧЕСКА АРМИЯ НА САЩ (И ТРИЙСЕТМИЛИОННАТА В СВЕТА), КОИТО ОТТУК-НАТАТЪК МОГАТ САМО ДА РАСТАТ, СЛЕДВА ДА СЕ „ПРОСВЕТЯТ“ И ДА СЕ „ИНТЕГРИРАТ“ В РЕВОЛЮЦИОННИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ ЗА... „ПОСЛЕДНИЯ И РЕШИТЕЛЕН БОЙ“! •

(слева)

Великата анархистическа революция

Съвременният свят е застанал на ръба на икономическата катастрофа. Причина за това са хартиените, с нищо неопечени пари и енергетиката, обвързана с нефта и газа. До гнес могат да се продават и купуват николаевските червонци, защото са златни, както и екатерининските платинови монети от три рубли или монетите от времето на Александър Македонски. Опитите ли се обаче да продават немските окупационни марки, ще разберете, че хартиените пари са мит и илюзия.

Докато станат излишни, човечеството се нуждае от нова универсална единица за разчет, например един киловатчас.

Човечеството се нуждае от енергия.

С нея може да се създаде дори парник отвъд Полярния кръг, да се освети и срее, да се осигури енергия за помпи, които изпомпват водата от кладенци, или просто да се разтопи ледът наоколо и да се отглеждат различни храни. Така, с достатъчно количество енергия, можем да преобразим света и да го направим такъв, какъвто го желаем, и най-важно – можем да бъдем автономни и свободни от всякаква държава.

Природата ни е дала неограничено количество енергия от Слънцето и вятъра. Затова приложението на алтернативната енергетика е *път към свободата и анархизма.*

Ако обработваме земята с електротрактори, бензинът и дизеловото гориво ще станат ненужни. Сега човечеството добива нефт, превозва го до заводите за преработка, след което мазутът се превозва и изгаря в ТЕЦ-овете и едва тогава се достига до потребителя във вид на електроенергия. Не е ли много по-просто тя да се получи веднага и направо на мястото на потреблението от Слънцето и вятъра?

Ако всеки има достатъчно количество енергия, тогава защо са ни държавата и компаниите – *паразити и експлоататори*, заробващи ни със заеми и „закони“, прилагани от техните съдилища? Все още, по същество, цялото съвременно човечество живее във феодално общество...

Ние сме обградени със свирепи рамки и сме оплетени от кредити и „правила“, дължни сме да ходим на работа, за да създаваме принадлежни продукти за *безделници и експлоататори*. След това сме принудени да отидем в магазините и

да дадем заплатите си за продукти и услуги, които *реално* струват 5-10 пъти по-малко от това, което сме изработили. Така ни *мамат* отново. Третия път ни измамват морално и идеино, говорейки ни за Свобода, за Демокрация, за пазарни и християнски ценности и за... Законност. Нищо от това не съществува в съвременния свят! Просто ни въртят като катеричка в кръг или бягаме на място, създавайки принадлежна стойност, надплащайки за стоките от първа необходимост или грабителските проценти по кредитите. Ако пробвате да натрупате достатъчно пари, за да работите за своя сметка, не е така лесно, но дори и да успеете, е трудно да задържите главата си над водата и да не *банкрутирате*.

Съвременният самозван „свободен свят“ всъщност е *неофеодализъм*.

Съвременният човек е не по-малко роб от средновековния феодален селянин.

Изходът е в **разрушаването на гнешната стоково-парична система и замаяната ѝ с общество от колективни или индивидуални стопанства, самозадоволяващи се или обменящи произвежданите про-**

дукти и услуги, измервани в киловатчаса чиста енергия.

В такава ситуация и при подобна социално-икономическа система ще изчезне необходимостта от държавата и капитала, на тяхно място ще бъде построено **свободно анархокомунистическо общество**. Пътищата към него са в *повсеместното* въвеждане и използване на алтернативната енергетика, както и създаването на нови източници на енергия, например на основа на студения или горещия термомоярен синтез, или „*безплатната енергия*“ на Тесла.

Всяка революция обаче струва нещо само тогава, когато съумява да се защити. Проблемът с оръжието за народа гнес също е намерил блестящо решение.

Все по-често става дума за 3-D принтери. В САЩ например, с помощта на съвсем достъпни пластмаси, любители успешно са синтезирали чрез 3-D принтери *стрелящи* пистолети и автоматични винтовки, издържащи повече от 200 изстрела. Себестойността им не надхвърля 30 долара. Такова оръжие е невъзможно да бъде открито с металодетекторите, а времето за негово производство е по-малко

от 1 час. Произвеждат се *детайли*, от които се съглобяват пистолети или автомати, а програмите за производство на оръжие с помощта на 3-D принтери могат да се намират в интернет.

Това е един от начините за **повсеместно въоръжаване на народа, за да може да защити своята** Велика анархистическа революция от *паразитите* на държавата. *Така* виждаме Бъдещето на Човечеството. •

P.S.1. Радостно е, че толкова много руснаци ни изпращат запитвания за линкове, с които могат да се изтеглят програми за производство на оръжия от пластмаса с 3-D принтери. Заедно ние ще победим.

P.S.2. Енергията **не може да се акумулира в големи количества** – *тя трябва да се изразходва*. Следователно, няма да има лихварството, както сега.

P.S.3. (от преводача) Най-радостното, е че въпреки наивния ентусиазъм, младите хора започват да се интересуват от практическите проблеми на Социалната революция. Тръгнали веднъж **към** целта, животът, който е най-великият учител, ще ги изведе на пътя, който води към Свободата, Равенството и Братството или към **Интернационалния анархокомунизъм**.

Константин Авраменко

РУСИЯ: ПОГЛЕД ОТВЪТРЕ

Как ще рухне режимът

Ако гнешната система рухне, то процесът няма да се съпровожда нито от масови протести, нито от дворцови преврати. Всичко ще се окаже по-просто и по-банално. Драматичните събития на икономическия фронт в края на миналата година заставиха експертите да заговорят за възможен дворцов преврат, за социален взрив или други събития, които могат рязко да променят направлението на развитието на Русия в най-близко бъдеще. На мен ми се струва, че подобни разсъждения почиват върху неоснователното надценяване на потенциала както на руското население, така и на руския „елит“. Нито първото, нито вторият в момента не са способни не само на осмислени колективни действия, но дори и на проектно мислене. Затова, според мене, ако на режима е съдено в не съвсем близко бъдеще да рухне, процесът на неговия разпад ще се окаже много по-банален и тривиален.

Русия при Владимир Путин се управлява като една огромна корпорация, чието функциониране е подчинено изцяло на задачите за обогатяване на нейните мениджъри. Акционерите (които с известна условност са твърдени с част от населението на големите градове и бандюги-

1990-те години ще изглеждат като времена на благополучие от гледна точка на мащаба на социалния шок

те в по-малките) получават някои бонуси, достатъчни, за да не задават ненужни въпроси на провежданите от време на време проформа „обща събрания“. Корпорация „Русия“, както и всяка друга, реализира една струваща ѝ се оптимална инвестиционна стратегия, създава резерви, опитва да се конкурира със съперниците ѝ компании, от време на време осъществява ротация на управленските кадри. Тя генерира големи финансови потоци от продажбата на своите стоки на световния пазар. При това, тази компания има само един проблем, който очевидно не може да бъде решен в рамките на сегашния модел, смятан от фактическите ѝ собственици за идеален и неизменен.

Проблемът не е в неефективното управление. Днес либералите обичат да повтарят тази мантра, която няма особено отношение към страната. За да се разбере

дали една или друга система е ефективна, трябва да се знаят истинските ѝ цели. „Русия“ *изглежда неефективна, само ако приемем за даденост, че нейната задача е повишаване благосъстоянието на населението и развитието на икономиката по интензивен път – чрез изобретения и рационализации*. Нищо обаче не доказва (ако не бромим политическите извърляния), че целта ѝ е именно такава. Ако я оценяваме, като приемем, че *главната ѝ цел е максималното обогатяване на господстващата класа чрез пределно диспропорционалното разпределение на „националния“ доход, то системата е крайно ефективна*. В нито една страна на света чиновниците и представляващите интересите на олигарсите собственици не са се обогатявали толкова стремително и в такива мащаби; никъде хора, които толкова откровенно демонстрират професионалното си невежество и

негодност, не са постигали такива успехи. Затова Русия се управлява ефективно – тя обезпечава всички интереси на управляващата класа и ѝ позволява да продължава да ограбва страната.

Проблемът е друг. Всяка корпорация трябва да носи печалби. Те възникват като разлика между приходите от продажби и разходите за поддържане на нейната дейност. Съвременната гъвкава корпорация в идеалния случай трябва да контролира първия и втория компонент – в единия случай чрез увеличаване на обема на продажбите, пускането на нови продукти на пазара и манипулирането на цените; във втория – чрез намаляване на количеството на използваните ресурси и разходите. Русия е негъвкава корпорация, напълно лишена от тези две възможности. Основните стоки, които страната може да произвежда гнес, са нефт, газ, въглища и метали. Техните производ-

ствени обеми през последните 25 години обаче не са се увеличили. Дори рекордният добив на петрол през 2014 г., който тя изпомпа от земните недра, беше 527 000 000 тона – с 4,5% по-малко, отколкото в РСФСР през 1989 г.!

При продажбите на газ е фиксиран умерен растеж, при въглищата има спад с 14%, при стоманата – 22%. Това е на фона на световното нарастване на потреблението на тези суровини съответно с 37%, 78%, 64% и 2,05 пъти и на значителното изпреварване на Русия от нейните конкуренти (Казахстан добива гнес 3,5 пъти повече нефт, отколкото през 1989 г., Катар – 26 пъти повече газ, отколкото в края на 1980-те). Нещо повече, Русия не само не може да увеличи обема на доставките, но и не контролира новите технологии (за разлика от САЩ с техния шистов газ, Канада с нефтоносните пясъци и даже Япония, която добива природен газ от дъното на океана). И накрая, Русия не определя цените на произвежданите от нея стоки – една от причините за това е нейната неспособност да преговаря с партньорите, години наред да не желае да сключва дългосрочни договори и да използва тръбопроводи вместо морски превоз-

» » продължава на страница 9

Унижените и осигурените

Здравната ни система все повече се вмества в мотото „Плащай и не смей да се речеши“. Всеки трябва да си внесе вноските за години назад, болниците трябва да се оправят със съкратен бюджет, пациентите да влизат за лечение след проверка на документи като в летище погтерористична заплаха. А гърбите и некадърни лекари, значително по-груби от телевизионния доктор Грегъри Хаус, но много пъти по толкова победгарни от него, недостойни даже за ветеринарни знахари или санитарни, са приравнени към церберите на държавата – полицаите. Посегателството срещу доктор, пък бил той и такъв по недоразумение, е престъпление. Като че посегателството срещу пациент, лишаването го от неотложна помощ, е деяние за почетна грамота и снимка на таблото „Служител на месеца“.

Здравната система се превръща в открито средство за съкращаване на населението, а в същото време действа като помпа на пари от гражданите към институциите. Разходите пък,

уж за същото население, облагодетелстват бюрократи в бели престилки и галавераджии от приятелски фирми. Капе нещичко и за бюджета, хранилката на политиците и държавните чиновници. Самите медици, колкото са останали със съвест, желание да работят и дарба да го работят, би трябвало да са застанали начело на протеста срещу тези трансформации. Но не би. Стремелките им се побират в апели за защита от държавата и „по-добро заплащане“. Някак на последно място току се сецат, че в света се срещат и болни хора.

Образователната ни система е като копирана от телевизионна забавна програма с лош сценарий, зле режисирана, дървено изиграна от участниците, но с претенции да размее публика. Знае ли се колко ученици пътуват да учат в София не само от околните села, където гаскалото е затворено, но и от градове като Мездра, Дупница, Горна Малина, Костенец? Пътуват с влакове, които закъсняват редовно. За закъснение се пишат неизвинени отсъствия, макар

*Когато пак
пожелаете защита,
запитайте се кой
ще ви защитава от
защитниците.*

учителите и директорите да са наясно със ситуацията. За неизвинени отсъствия лишават от стипендия. С чиста съвест обаче изнудват родителите на учениците за униформа, за комплект учебници, за ремонт, за ОХРАНА – на места в сградата се влиза с БАДЖОВЕ, сякаш във военно министерство. Накрая лъсва, че униформите са грозни, от некачествен плат, учебниците са пълни с фантасмагории, ремонтите са козметични, а охраната не пази децата, а ги бие. Питайте първия срещнат на улицата ученик какво е научил днес от учителите си – ще се смеете неприятно в повечето случаи.

Надигат ли се учителите, за да променят това положение?

Не. Но горещо одобряват инициативата на своя министър за инкриминиране на посегателство над учител – включително СЛОВЕСНО. Направо като „обида на персонала“ отнесено към монарх, остава в училищните дворове да издигнат стълбове за бичуване на оскърбителите и посегателите.

Вярно е, че немалка част от „дечицата“, младото „бъдеще на нацията“, също както и пациентите, при това без разлика на етнос и образование, хич не са цвете за помирисване. Но това са НАШИТЕ деца – така сме ги възпитали, такива „ценности“ сме им имплантирали в податливото съзнание. И пациентите – организираната от държавата и бизнеса мизерия е смъкнала праговете на буйство, но няма разследване какво наистина предизвиква агресия, защото СТАТИСТИЧЕСКИ е невероятно всички нападени лекари да са отнесли „без причина“. Оба че вместо въпроси „защо“, се предпочитат мерки и теглилки за „защита“. Прекрасно решение! Първо развали нещо, после търси как да се

опазиш от разваленото – „генерална“ стратегия!

На този фон църкнаха и виждания, че и кредиторите са „жертви“, трябва да ги пазят от длъжниците. И събирателите на борчове – и те са за опазване. Всеки, който носи пари на държавата или на законния (входът към „незаконния“ е откъм двора, но в същата сграда) бизнес, подлежи на защита. Всеки, който баламосва хората, че ги лекува, че ги образова, че ги организира и им „дава хляб“ – защитен да е! От кого? От народа, комуто защита не се полага – сам да се оправя с уволнения, с произвол, с озверели от сиромашия свои съседи. Как да бъдат защитени „ценните“ персонажи? Със ЗАКОНИ. И с повече легализирани мутри, пазачи.

Само че пазачите БИЯТ, това им е работата – да бият и да плашат. Бият до смърт. Защитени от буквата, духа и собствената си, поощрена от „пазарната демокрация“, наглост.

Когато пак пожелаете защита, запитайте се кой ще ви защитава от защитниците. •

Хасан Девринджи

РУСИЯ: ПОГЛЕД ОТВЪТРЕ

Как ще рухне режимът

» » продължава от страница 8

зи. По този начин корпорацията „Русия“ не може да промени вътрешните и външните условия на производството и реализацията на базовата си продукция.

В същото време корпорацията не контролира и разностките за своето собствено функциониране. При практически непроменени обеми на производство във всяка от сферите (с изключение на банковите услуги, мобилните комуникации и още някои отрасли) стойността на основните ресурси на вътрешния пазар в доларово изражение е нараснала от 2000 до 2013 година между 8 и 16 пъти, средната работна заплата – 13,5 пъти, пенсиите – почти 18 пъти; разходите за сигурност (по линия на министерствата на вътрешните работи и на отбраната) – 10,7 пъти. Ръководителите на страната често говорят, че няма да орежат финансирането на защитените пера от бюджета и в това може да им се вярва: последствията от такава стъпка могат да бъдат катастрофални.

Ангажиментите, които Путин санкционира през есента на 2014 г., пред работниците на корпорацията могат само да девалвират; въпросът е доколко такава де-

валвация ще оскъпи функционирането на останалите елементи на системата – на онези облагодетелствани, които не са свикнали да икономисват, а и дали няма да се наложи пожарно да се индексират пенсии и заплати в условията на 30-процентна инфлация? Икономиката не познава случаи на оцеляване на една корпорация, чиито приходи са намалели два или три пъти, а издръжката ѝ практически не може да бъде орязана.

Негъвкавата корпорация, изправена пред устойчив спад на цените на нейната продукция и невъзможност нито да диверсифицира своето производство, нито да съкрати своите разходи, се разорява. Първоначално тя абдукира от някои от вътрешните си задължения, след това престава да обслужва външните, докато накрая не влезе в процедура по несъстоятелност или просто не бъде разкъсана от своите конкуренти. Държавата не може да тръгне нито по първия, нито по втория път, но сега ние говорим не за съдбата на страната, а за поведението на нейната господстваща класа. Политиката в Русия през последните двадесет години стана неотделима от бизнеса. Властта днес е най-изгодният вид

бизнес. Чиновничеството косвено или пряко контролира голяма част от икономиката – не толкова чрез собствеността върху активите, колкото чрез разпореждането с финансовите потоци. Замирането на потоците ще направи контрола върху Русия нерентабилен. Борбата за властта в днешната система е борба за контрол над парите, а когато властта престане да снася златни яйца и се окаже синоним само на отговорностите, тя няма да представлява интерес не само за днешните руски управници, но и за техните опоненти от „либералния“ лагер.

Именно затова ми се струва, че крахът на режима (ако икономическата конюнктура се задържи или продължи да се влошава) няма да се съпровожда нито от масови протести, нито от дворцови преврати. На един потъващ кораб никои не драпа със зъби и нокти да остане на капитанския мостик през последните час-два. Пътниците и екипажът в такива случаи или отиват стъписани на дъното, или се опитват да се спасят поединично, като се боричкат за най-хубавите места в спасителните лодки. Колкото по-дебилно е обществото, толкова по-често се случва последното. Контролът върху една корпо-

рация, която не носи доходи, е безсмислен и затова капитанският мостик на потъващия кораб просто ще бъде изоставен. Нещо подобно се случи в Русия преди четвърт век, когато структурата на властта в СССР практически не можеше да обезпечи контрола върху значителни потоци и активи – тогава властта незабавно се преля в резервните структури, които по-рано не изглеждаха толкова значими. Днешната ситуация се отличава поне в три аспекта. Първо, такива резервни структури няма (разпадат се на Русия е малко вероятно). Второ, изходът от системата е много по-прост и гъвкав (парите са повече и границиите са отворени). Трето, апетитите на репресивния апарат са много по-големи отпреди. Това означава, че възникващият хаос, първо, няма да бъде компенсират от организация върху по-малко пространство; второ, за преодоляването му не ще се намерят умели управленци, които ще предпочетат или да се оттеглят от делата, или да си заминат; трето, войната на всички против всички ще бъде особено жестока поради изобилието на безпринципни и алчни жангарми („силоваци“). Затова 1990-те години, за чието завръщане сега започват да говорят,

ще изглеждат като времена на благополучие от гледна точка на мащаба на социалния шок.

Като единствено, макар и слабо утешение, може да послужи това, че само подобен тотален колапс може да възпрепятства възстановяването на „корпорацията Русия“ в поредната ѝ маскировъчна премяна и да постави началото на едно нормално общество, което ще се изгражда отдолу-нагоре и ще схваща „здравата власт“ не като дар Божий, а като заплаха – не като защитник, а като враг. Друг вариант за бъдещето, освен логичното приключване на преобразуването от 1990-те години, в Русия не съществува. Иската се да вярвам, че в страната ще се намерят хора, които не сега, а в състоянието на бъдещия хаос ще видят варианти за създаване на новото руско общество. Колкото го представителите на елита, които ще предпочетат спасяването поединично – само да угасят лампите на излизане. За мнозинството днешни властници на страната бих казал, че това е най-доброто, което могат да сторят. •

*Владислав Иноземцев
доктор на икономическите
науки, директор на
Центъра за изследване на
постиндустриалното общество*

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Ако човек се мери по мечтите...

» » продължава от страница 1

рията намират смисъл и утеха отново в алкохола.

А родната ситуация? Какво е битието и какво кара хората да продължават? Научен с постоянство да мълчи и с присвити уши да гледа в земята, за да не види кой му стъпва по главата, воден от максимата „Преклонена глава сабя не я сече“. Бачка (или не толкова), за да направи същото утре и веднъж в месеца да плати сметките и да се напие.

Накратко, трябва да работиш, за да имаш възможност утрешния ден... отново да отидеш да работиш. Да се върнем на въпроса. Това ли е смисълът и целта на битието? Къде е мястото на радостта, щастието, общуването, развиването на интелекта? СВОБОДАТА?! Кой, кога и с чие разрешение отне даденото родом и погаси стремежа към достоен живот? Днес човекът е култивиран продукт с единствено предназначение да задоволи нуждите на „машината“ за пари, да подмени някоя от остарелите части без право

на отказ, защото, който не е съгласен да бъде зъбно колело, бива изолиран, съден и мачкан от обществото. От изгяланото, контролирано от властта и медиите общество, което е на мястото си, когато трябва да смаже някой „различен“, но не и да го защити или да му помогне в нужда. Общество, движещо се в предначертан коловоз, вълнуващо се от изкуствено създадени авторитети и знаменитости, новия телефон и новата стара мода. Структура, създадена и поддържа да смазва свободолюбивите и будни „членове“ на изкуственото общество, несъгласни с равнодушието и апатията, да им създава образи на злодеи и негодници.

А има ли всъщност нещо по-висше от идеала за свобода, но не персонална, а всеобща? Какво по-нормално от щастието, хармонията и достойния живот? Ако има по-висока цел, по-голяма мечта – нека се назове. И ако човек е толкова голям, колкото са големите мечти му, то най-големите хора на планетата са анархистите! •

Свободен

АНАРХИСТИЧЕСКА ДЕКЛАРАЦИЯ

Против войната в Украйна

ВОЙНА НА ВОЙНАТА! НИТО КАПКА КРЪВ ЗА „НАЦИЈАТА“!

Битката за властта между кланове на олигархията в Украйна заплашва да се превърне във международен въоръжен конфликт. Руският капитализъм се опитва да преразпредели властта в рамките на украинската държава, в изпълнение на своите стари имперски и експанзионистки амбиции в Крим и Източна Украйна – региони, в които той има важни икономически, финансови и политически интереси. В контекста на неминуемата криза в Русия, режимът на Путин се опитва да възбуди руския национализъм, за да отклони вниманието от утежнените социалноикономически проблеми на трудещите се: мизерни заплати и пенсии, разпад на здравеопазването, образованието и на другите социални услуги. В бурята на една агресивно-националистическа политика е по-лесно да се установи авторитарна и корпоративна власт, основаваща се върху най-реакционните „ценности“ и репресивни политики.

В Украйна острата политическа и икономическа криза доведе до бясна конфронтация между „новите“ и „ста-

рите“ олигархични кланове, и за пръв път използва ултранационалистическите и крайно десни формации, за да бъде извършен превратът в Киев. Политическият елит в Крим и Източна Украйна, който няма намерение да дели своята власт и богатства с новите ръководители в Киев, се обърна за помощ към руското правителство.

От двете страни (руска и украинска) прибегнаха до националистическата истерия. Резултатът е въоръжени сблъсъци и кръвопролития. Западните сили имат своите собствени интереси и аспирации и тяхната намеса в конфликта може да го превърне в една Трета световна война.

Господата от различните войнстващи клони тласкат нас, обикновените хора, наемни работници, безработни, студенти, пенсионери... да се бием за техните интереси. Те искат да ни грогират с техните националистически наркотици, изправяйки ни един срещу друг, за да забравим собствените си нужди и интереси. Ние нямаме нищо общо с техните „нации“, когато трябва да решаваме дру-

зи неотложни и жизненоважни проблеми: как да свържем двата края в една система, която те създадоха, за да ни потискат, грабят и да ни побоят.

Няма да се поддадем на националистическата интоксикация! По дяволите техните държави и „нации“, техните знамена и речи! Това не е нашата война и ние няма да участваме в нея, за да плащаме с кръвта си техните палати, банкови сметки и удоволствието да се разполагат удобно в креслата на властта! И ако господата от Москва, Киев, Львов, Харков, Донецк и Симферопол започнат тяхната война, нашият дълг е да се съпротивяваме с всички средства!

НЕ НА ВОЙНАТА МЕЖДУ „НАЦИИТЕ“ – НЕ НА МИРА МЕЖДУ КЛАСИТЕ! •

Революционна
анархосиндикална конфедерация
в Русия МАТ

Федерация на анархистите

от Молдавия,

Социалреволюционна фракция

от Украйна,

Интернационалисти от

Украйна, Русия, Литва, Молдавия

и Израел.

СВОБОДАТА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ от Епистолие и Волни >>>

САМОЛЕТИ СПУСНАЛИ ЛИСТОВКИ ИЗ ЦЕЛИЯ ГРАД С ПРИЗИВИ БУНТОВНИЦИТЕ ДА СЕ ПРЕДАДАТ.

КРОНЩАД

ПРОБЛЪСЪЦИ

Бягството от организации

В страната ни виреят стотици политически партии и незнаен брой други организации с най-разнообразни цели – от инициативи за търсене на права по съдебен ред, построяване на поредната църква с бюджетни пари, през „духовно извисяване“, до съпротива срещу извънземни нашественици и разгадаване премъдростите на „тайни общества“, които крият рецептата за всеобщото щастие на човечеството.

На този фон групи със структура на организации и подредена дейност, които се стремят да променят обществото ни радикално, из основи, са почти незабележими. Редно е да изникне въпросът защо хората бягат от организираност против господстващата политическа, стопанска и социална система, но се прилепват към политически партии и чужди сдружения?

Първото, което идва на ум като отговор, е страхът. Една асоциация на практикуващите йога не рискува да попадне под ударите на членове от Наказателния кодекс за намерения да промени съществуващия строй по „про-

тивозаконен начин“. Даже минаващите за „екстремистки“ партии декларираат спазването на творбите на сегашното и предишните „Народни събрания“, в които народът на дело винаги е в малцинство. Почти никоя организация не определя себе си като „антисистемна“, не твърди, че днешните порядки са безумни и подлежат на ликвидирани. Най-много да се изкажат в полза на „сериозни реформи“ и да заклеят отделни „личности“ като виновни за това, че държавната и капиталистическата системи не работят „за народа“. Не припознават в държавността и капитализма корените на злините, от които огромна част от народа страда, а мъничкото останало резенче се издува като попско прасе след Задушница. И най-категоричните политически лозунги, остават ли в коловоза на държавничеството, дори да попълват „пазарните отношения“, не са престъпление. Намекът за революция, която вижда, че проблемите нямат решение без отхвърляне на закона като висш авторитет и „ценност“, за да дадат глътка въздух на

човечността, свободата и социалната справедливост, обаче се третира като „престъпление срещу държавата“. Престъпленията на държавата срещу народа, разбира се, в законодателството просто не съществуват. Има само „длъжностни злоупотреби“. Макар че самото наличие на държавата е престъпление.

Затова държавата е в постоянна война с „антисистемните“. Войната взема жертви – буквално. Значи това е причината – никому не се умира? Е, обяснимо е.

Животът обаче постепенно става непоносим дори за онези, които доскоро са намерили относително безопасна гънка в Системата или които сдържано сътрудничат със същата Система от немай-къде. Изборът вече не е да живееш или да загинеш, а дали да се мъчиш, или да рискуваш да сложиш край на мъките, било като нагвиеш източника на мъката, било като останеш в историята като борец, а не покорно уморена жертва.

Тук идва на ред второто обяснение – невярата. Няма вяра в успеха на противополо-

павянето, няма сигурност в идеала, в това, което да измести Тази Система. И тук топката попада в полето на онези, които си поставят загачата да убедят хората, че има смисъл, има шанс за победа, има и начин да не се получи отново рокада на едни мерзавци с власт с други тарикати с апетит към властта. Поле за пропаганда и агитация, просвета и апелирани към разума и към ползата за всеки нещата да се променят.

Трети вариант за отговор на въпроса е келепирът. Партиите предлагат кариера, облаги. Непартийните организации – ако не пари на ръка или възможност за правене на пари, то чувството за някаква полезност. Ето, правя нещо значимо, и то хуманно, без насилие – тоест пак безопасно, – значи не съм пълна нула на този свят. Такова погалване на самочувствието лесно води в света на илюзиите, които човек може да гони до безкрайност, важно е движението, не постигането на целта. Пък и ако процесът осигурява материален уют или поне не застрашава наличния – ето я привлекател-

ната кауза. Въртележка, тичане в кръг.

Най-лош обаче е отговорът, който съчетава всичко изброено и го формира в БЕЗРАЗЛИЧИЕ. Тук има и страх, и невяра, и дребнав келепир. Състояние на ума, ако можем да говорим за ум в това бугно и привидно дейно коматозно вцепеняване, което бива култивирано от Системата чрез образование, медиуми, „ценности“, богат асортимент самоцелни развлечения, митове за „успеха“, обещания за изкачване в социалната пирамида, от потиснатите към потисниците, поне към контингента между тях. Тук обаче самата Система ще се погрижи да смаже безразличните, да им отвори очите, че стратегията им е била губещата.

Тогава вече ще има мезган за агитация и пропаганда. Стига да е налице организация, която се самообучава да анализира света, да избистря представите си за бъдещето му, от което следва, че ще бъде способна да агитира и пропагандира, просвещава и увлича хората да направят нещо със съдбата си.

Христо Николов

СВОБОДАТА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

от Епископи и Волни

КРОНИКА

ЗАВАЛЕЛИ ОСТАВКИ НА ПАРТИЙНИ ЧЛЕНОВЕ.

БУНТОВНИЦИТЕ ИЗПРАТИЛИ ОБРЪЩЕНИЕ ДО ЦЯЛАТА СТРАНА.

ТРОЦКИ, ГЛАВНОКОМАНДВАЩИЯТ НА ЧЕРВЕНАТА АРМИЯ, ОГЛАВЛЯВА РЕПРЕСИИТЕ, ПОДПОМАГАН ОТ КАМЕНЕВ.

ПАРТИЙНИЯТ ВЕСТНИК ИЗЛЯЗЪЛ СЪС СЪОБЩЕНИЕ: „ТЕ ИСКАТ ДА ПРОВАЛЯТ РУСКО-АМЕРИКАНСКОТО СЪТРУДНИЧЕСТВО, ДА ПОМОГНАТ НА ТУРЦИТЕ ДА СЕ ПРЕДАДАТ НА АНТАНТАТА. ОСВЕН ТОВА, ТЕ СА СЕ ПРОДАЛИ НА ФИНЛАНДЦИТЕ, ФРАНЦУЗИТЕ.“

ОТ L'ECHO DES SAVANES, БР. 29, 1977 Г.

(СЛЕДВА)

ХАКТИВИЗЪМ

Интервю с един български Анонимен

Какви сайтове напа-
даш?

Мечтата ми е да хакна сайт на „Гардиън“. Уикилийкс направи филм как работи с медиите като нея. Който иска да разбере защо точно „Гардиън“, да гледа филма „Медиястан“ (Mediastan, 2013). Като се случи, да знаете, че съм помогнал (усмихва се).

Преди години, още в началото, дифейснах един български новинарски сайт. Беше от първите ми хакатаки. Можех да им изтрия цялото съдържание и след това шефът им щеше да ги разпусне в нерегламентирано дълга отпускане. Но това е жалка работа и ефектът от него е равен на нула. Каквито са ни медиите като качество, такива са и като информационна защита – смешници. Пестят от всичко.

Всеки сайт, който няма човек да му бае на софтуера, човек, който да си разбира от работата и отговорно да следи каналите, подлежи на груба хакерска интервенция. И си заслужава, защото тия неща струват пари. Всички, без изключение.

Къде е уязвима най-силно системата?

Правителствата вземат мерки да съхранят монопола си и в технологиите. Законите рамки на опериране с информация стават все по-тесни, да не говорим за претеките акции срещу неудобните. Освен публични фигури като Брадли Манинг и Джулиан Асанж, бяха атакувани и хакерски групи като LulzSec. Пробиването на анонимността е въпрос на ресурс. Ние умеем да сваляме сайтове и да публикуваме изявления. Но властта умее да вкарва хора в затвора. Как мислите, кой е по-уязвим?

Важно е да се научим да използваме пробивите в информационната сфера извън нея. Това е трудно, защото правителствата са монополисти в сферата на физическата конфронтация – LulzSec се посмяха, като свалиха сайта на ЦРУ, но най-добре се смее този, който се смее последен, а последни се смяха агентите на ФБР. Ако тези агенти се бяха оказали с източени кредитни карти, смехът им щеше да бъде истеричен.

Хакерите обикновено остават доволни, като успеят виртуално да „напрягнат носа“ на някого. Трябва да преодолеем

тази слабост, ако искаме наистина да сме градивни, а не само пакостливи.

Какво предстои?

Един господ знае. Със сигурност още известно време ще продължава така или поне няма да има видима промяна.

В началото човек си мисли, че ето, като пробием медийната завеса, като извадим нещо на бял свят, на хората ще им просветне. ИТ хората имаме склонност да виждаме само информационния аспект на войната. Но има и други аспекти, които рядко успяваме дори да осветим. Например грамите, които Уикилийкс публикува, изобличава куп политически фигури, включително и в България. Обаче ефектът се оказва обратнопропорционален на авторитарността на режима – министър-председател у нас е отново човек, когото разузнаването на САЩ определя като мафиот.

Може би идва време за групи Анонимни, които не само изваждат наяве скрита информация, вънлуваца духовите, единствено докато се разпространява в социалките. *

(със съкращения)

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2х3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура (в два тома) – Рудолф Рокер	10 лв	
14. Бакуниновата теория и практика на социалната революция – Г. Константинов	9 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2х7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3х7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.04.1966 г. в Букурещ умира авторът на „Осъдени души“ и „Поручик Бенц“ – Димитър Тодоров Димов.
- На 05.04.1928 г. край Троян се самоубива легендарният анархист Васил Стоянов Попов (Героя).
- На 06.04.1885 г. в Испания излиза първият нелегален вестник „Социална революция“.
- На 07.04.1897 г. в Хасково е роден Георги Жечев Текелиев, анархист, писател и редактор на анархистки издания.
- На 08.04.2004 г. в гр. Казанлък умира анархистът и есперантист Ганчо Лазаров Дамянов, прекарал дълги години в болшевишките душегубки, активен сътрудник на в. „Свободна мисъл“ и член на федеративния секретариат на ФАБ.
- На 08.04.1951 г. в Ихтиманския балкан са убити от болшевишката милиция анархистите Вълчо Генеф Пантулов и Ангел Тенев от с. Бяло поле, Старозагорско.
- На 08.04.1978 г. в Париж умира френско-испанският анархист и теоретик Гастон Левал.
- На 14.04.1993 г. в гр. Кюстендил умира анархистът Борислав Мянков, участник в испанската революция и прекарал след това дълги години в болшевишките концлагери.
- На 16.04.1925 г. е извършен атентатът в катедралата „Света Неделя“ в София, дело на болшевиките.
- На 17.04.1925 г. в местността „Градище“ край Габрово са убити анархистите четници Мило Станев Мишев и Тотю Иванов Попов.
- На 20.04.1899 г. в гр. Ески Фочи, Смирна (Турция) е роден анархистът Тодор Михалчев Бакларов (д-р Михалчев).
- На 21.04.1841 г. в гр. Толедо е роден испанският теоретик и историк на анархизма Анселмо Лоренцо.
- На 26.04.1931 г. в София излиза хуманитарният анархистически вестник „Дармаган“.
- На 27.04.1925 г. в махала Богдановци до Габрово е убит основателят на Габровската анархистка чета Илия Николов Шаханов (Шанов).
- На 28.04.1903 г. Павел Поцев Шатев взривява парахода „Гвадалкивир“ на френската компания „Месажерс Маритим“ на път от Солун за Цариград.
- На 29.04.1903 г. Йордан Попйорданов (Орцето) взривява „Банк Отоман“ в Солун.
- На 30.04.1903 г. при опит да влезе в телеграфната станция на ул. „Сабри Паша“ в Солун е убит анархистът Коста Кирков.
- През април 1925 г. са убити от полицията анархистките Рахила Ангелова и Иванка Симеонова.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Активист	\$20
2. Читател	10 лв
3. Виктор Василев, Пловдив	400 лв
4. Иван Иванов, Коларово	30 лв
5. Александър Наков, Перник	10 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОБ Б АД, К Л О Н П Е Р Н И К
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2015 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „мажки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуete запис от него. •

radioпредаване за свободен живот